

Žebrák

Toník byl začínající novinář a smolař. Těžko o něm tehdy mohl někdo říci, zda z něj vůbec novinář bude. Však jakousi náhodou, či obře utajenou protekcí se objevil ve vcelku slušných novinách.

Nedalo se očekávat, že se hned stane velkým a slavným, dostal tedy na starosti nepopulární a podružné články, kde se toho moc předvést nedá. Jenže Toník snil o „velké rybě“, snil o velkém článku na titulní straně, a tak kudy chodil, tudy přemýšlel, co by měl napsat, kde vzít téma.

Tehdy se taky takhle vydal na pouť městem – křížem, krážem a zoufale lovil v hlavě NĚCO.

Pepa byl žebrák a vůbec ne šťastný žebrák. Posedával tu a tam na chodníku a funěl do orezlé a oprýskané harmoniky, čímž vyluzoval hudební vědě neznámé zvuky a okem smutným propíchoval každého kolemjdoucího. Kdysi černý klobouk se uvnitř blýskal několika drobáky a zvenčí směsicí pouliční špíny.

Tehdy taky tak seděl a co čert nechtěl, pohodil naučeným pohledem po Toníkovi, jenž byl myšlenkami kdesi za horami. Ale ten pohled byl natolik pronikavý, že Toníka vytrhl ze zadumání a ten zalovil v kapse. Mimoděk pohodil do nastaveného klobouku dvacku a snad

si i v duchu řekl: „Za chvíli taky tak dopadnu.“ Šel dál.

Snad to byl strach, aby takhle nedopadl, snad náhlý nával lítosti a nebo nápad, co ho přimělo zastavit a hluboce se zamyslet. Byl to nápad. Ten velký, dlouho očekávaný nápad. Trochu sice váhal: Šéf mě s tím stejně vyhodí, ale za pokus to stojí.

Vrátil se k tomu chudákovi a v těch čistých a nažehlených kalhotách si sedl vedle něj.

„Heleďte pane, nechtěl byste si trochu přivydělat?“ Zeptal se Toník rozverně Pepy. Pepa se pomalu, jakoby bez zájmu otočil na přivandrovalce a spustil: „Hele, machýrku, běž si dělat srandičky z někoho jiného

a jestli mě chceš namočit do nějaký levárny, tak hodně rychle vypadni, nebo zažiješ něco, cos ještě neviděl.“

„Ale né...“ bránil se Toník, „...já nechci žádný levárny, ani srandičky. Já bych jenom...“ vytáhl peněženku a vylovil poslední dvoustovku „chtěl abyste mi pověděl o vašem životě, jak jste se dostal do téhle překerní situace a tak.“

Pepa chvíli váhal, ale vidina tak snadného výdělku, tedy té bankovky, co mu s ní tak provokativně Toník mával před nosem, ho zlákala: „Tak co chceš vědět?!“

Zašli spolu do zaplivané, ale nedaleké hospody s teplým pivem a studenými párky a celé odpoledne Pepa líčil svůj strastiplný příběh. Pepu hřály peníze

v potrhaném saku a pivo a párky, Toníka zas téměř hmatatelný sen o velkém článku na titulní stránce.

O rok později se Toník, slavný a vážený novinář, zastavil v jakési zámečnické dílně, jelikož jeho dceři vypovědělo službu kolo a on byl od přírody manuální analfabet. Vešel do dílny a zarazil se. Je to on, není to on, ale Pepa Toníka poznal hned.

Jak Toníkovi vyšel sen o velkém článku, který jej posune výš a výš, tak Pepa, snad se zamyslel, snad dostal chuť něco dělat, začal před rokem obcházet lidi a s dvěma rezavými klíči opravovat kola. Dopracoval se k tomu, že má pronajatou garáž

a v ní různé verky, ze kterých dělá fungující neverky.

Pomohli si navzájem a dnes jsou přátelé.

Kolik šikovných a mnohdy i vzdělaných lidí sedí dnes na chodníku a funí do oprýskané harmoniky jen proto, že ztratili chuť do života, že jim osud uštedřil takových ran, že se nedokázali vzepřít a překonat tu nepřízeň. Kolik těchto žebráků bylo dříve normálními lidmi s přáteli, rodinou, prací a netušili, že by se někdy mohli dostat takhle hluboko - na dno.

A kolik je nás, kteří si naivně myslíme, že nám se nic takového nestane...

HyPulík

